

werken, om dit uur te kunnen beleven. Ik had het liefste het vliegtuig in de stilte zien vertrekken, de stilte van een nacht. Dat geroezemoes is mij te reclameachtig. Je kon er de handen niet bij vouwen."

"Nee, maar 't voldoet toch ook, als een volk juicht, Michiel; Holland heeft in de laatste jaren zoo weinig reden gehad tot juichen. Denk eens aan Curaçao, aan Paramaribo, aan de „Zeven Provinciën."

"Kaakslagen, die God toeliet," zei Michiel, „maar toch blijf ik vertrouwen op Hollands toekomst."

„En op deze onderneming tevens?"

„Ja. Want ik heb in de oogen van Doorman een nieuw licht gezien. En dat licht, Joop, dat licht geeft goede hoop. Het spreekt van vrouwen op God."

Joop Volkert keek zijn vriend aan, maar zweeg. Doorman zou bidden! Het kwam hem zoo wonderlijk voor!

Eindelijk vroeg hij: „Zag je Annie nog?"

„Ja, even, vlak voor de start. Toen verloor ik haar uit 't oog. Zij zit nu in het restaurant. Kom, laten wij er ook heengaan!"

In een hoek, vlak bij het breede raam, zat Annie Volkert met haar vader en een paar heeren, aan het tafeltje, waar de koffie juist werd opgediend.

Onopgemerkt liep Michiel op Annie toe en legde zijn hand op haar schouder. Zij keek op en lachte.

„Zoo, ben je daar eindelijk, jongen, wat laat je me lang wachten! Wat een volk! Kijk eens, nog steeds houdt de stroom aan. Weet je, wat mij is opgevallen, Michiel? Dat er geen hooge autoriteiten bij waren!"

„Zij zullen er bij tegenwoordig zijn, als de V XX terugkomt," zei Michiel lachend.

„Als zij terugkomt," herhaalde Annie. Zij tuurde naar het veld, waar weer een vliegtuig startte op de route Malmö en zij dacht aan Doorman, die nu, hoog in de lucht, boven België reeds, als een eenzame door de luchten vloog.

Zij stond plotseling op en zei:

„Willen we ook gaan, Michiel? Naar huis?"

Hij keek verwonderd op met vragende blikken. Toen boog zij zich even voorover en fluisterde: „Wij zouden toch meegaan, is het niet?"

Hij begreep en ging met haar mede.

In den grooten salon op de Keizersgracht zaten zij alleen tegenover elkander. De pendule op den schoorsteen wees vijf uur en Michiel zette de radio aan. Op dat uur immers zou Hilversum seinen . . .

Zij luisterden met ingespannen aandacht naar de berichten . . . Toen, opeens klonk het helder: „De V XX passeerde reeds Marseille. Alles wel aan boord."

Michiel draaide den knop weer om en opnieuw viel de stilte in de kamer. Zij merkten niet, dat zij beiden zijgend met gevouwen handen neerzaten, ieder had voor de oogen en in den geest een beeld, dat verder en verder snelde over een blauwe zee, naar de grauwe vlakten van de woestijn. Maar door en om dat beeld heen vlocht zich een stil gebed uit hun ziel; zij baden het ieder voor zichzelf, en toch had het denzelfden inhoud.

Dien avond, bij het naar huis gaan, liep Michiel nog even naar zijn bureau. Roel Franken hield hem staande in de gang en vroeg: „Waar is zij nu, mijnheer?"

„In Tanger, luidde het laatste bericht."

„Dan kan ik u dit pakje overhandigen," zei Roel. „Mijnheer Doorman gaf het mij. Ik moest het aan u geven, zoodra hij Tanger had bereikt. Eerder niet."

Hij reikte Michiel een klein pakje over en deze maakte het open.

Aandachtig bekeek hij den inhoud en vouwde het briefje open, dat er in lag. Hij las en herlas en kon zijn ontroering nauwelijks meester blijven. Eindelijk stak hij pakje en brief in den zak en zei: „Dank je wel, Roel."

Toen liep hij de straat op.

En in zijn hart, dat reeds den heelen dag gejuicht had van vreugde, zong op eenmaal een nieuw lied.

(Wordt vervolgd.)

WIJ MOETEN DOOR HET LEVEN HEEN

Wij moeten door het leven heen;
maar hoe? — mijn God, dat weet niet één;
we zoeken en probeeren maar,
dat maakt het leven dubbel zwaar:
er is geen arbeid en geen brood,
er is een schreiend hooge nood,
er is gekanker en geschreeuw,
de vloek van de „verlichte" eeuw, —
en met geklag en met geweent
moeten we door het leven heen.

We moeten door het leven heen, —
maar, God zij dank, toch niet alleen;
daar is een Gids, daar is een Vrind
voor hem, die Jezus Christus vindt.
„Ik ben," zegt Hij, „het Levensbrood,
de Redder uit den diepsten nood,
het held're Licht in duist'ren nacht,
der Kranken Heil, der zwakken Kracht." —
— We moeten door het leven heen,
maar, God zij dank, toch niet alleen. —

H. W. AALDERS

Een zuiver boerentype uit het hartje van Nederland.